

Wirth Imre

Azon a kiállításon alig
 voltak nézők, és kiállítók is
 fonalat szorongattak izzadtan,
 amit a jegy mellé kaptak, nézték,
 hogy csurog a falakon a festék
 vödörökbe, a felszedett parketta
 mentén, aztán táncolt az a néhány
 ember, ölelgette egymást férfi
 és nő, páran a régiek közül,
 más nem is kapott meghívót, csak ők,
 testükön viselték a vásznakat,
 szorosan feltekerve, mozogni
 alig tudtak, de összedörzsölték
 festői felületük, nagy buli,
 ahogy ígérte egy ismeretlen,
 csak a fonállal nem tudtak mihez
 kezdeni, amikor kizuhantak
 a torzókkal teli labirintus
 vadszőlővel benőtt ajtaján, és
 megkérdezte tőlük egy élet, hogy
 milyen kép ragyogott fel számukra
 az ablaktalan szoba közepén,
 láttak-e valami fényességet
 ott, a sötétben összekötözve,
 és ki ejtette el a fonalat
 ott, a kiömlött festéktől síkos
 semmiben, zokogva a kérdéstől.

Ezzel a gestalt-tal, az egész mindenek felett
 lévő, részekre gondosan tévő fogalmával
 hogyan is mehetnék a galambszaros padlásra,
 teregetni némán, mint itt e konferencián,
 pillantott rám a pulpitushoz tapadó észtlány,
 előző este, ismerkedés, összesodrótunk
 a pultnál, abszintot kért és Adyt szerette bennem,
 csak nyökögtem a fák alatt, nincs közöm senkihez,
 úgy ölelt, hogy értettem minden sírásba fordult
 mondatát, mert négyévesen szülei számára
 ismeretlen nyelven beszélt, hadarta végtelen
 a történelem, az élet szivárgó hangsorát,
 kiderült pár hét múlva, hogy magyarul kér este
 enni, mikor a Balti-tenger hullámaiban

megmártózik a furcsa mindenek feletti,
tizenöt nyelven beszél azóta, és ölelés
helyett szavaim használja, írja, ébredéskor.

Sinológusokkal ültem Tihanyban,
a teraszon énekeltek, „bár nem volt
vitorlás hajó”, aztán szóba került,
hogy a kulturális forradalomban
elhasználódott minden kifejezés,
és csak ültek a teraszon, és nézték,
hogy a Himalája déli lejtőjén
jégbe fagyott csontvázak kiolvadtak,
ötezer méter magasan, krétai,
hellén és dél-ázsiai, a régész
szerint eltévedt kirándulók – dúdol
néhány életben maradt sinológus,
hiszen indiánok vagyunk, annak a
vereségnek maradt még irodalma.

Payer Imre

Örök tévutak

Kóbor az utcán, döbbsz,
a dolgok zsákutcába csálnak.
Véglegesnek látott épületnek
nyoma sincs. Amiről hitted,
az épülő-összetartó elbeszélés,
a falakba itatódott akarat,
szorongásod és reményed
leomlott nyomtalan. Leporlott,
felpárolgott a levegőbe – a falak,
ablakszemek üzenete baljós.
A reményes arcok kora.
Roncstelepre hajított zongora.
Vakult hang. Képtelen kong.
Gazos halmok és iránytalan ég.
Ugyanaz, mint születésedkor.
Még korábban. Már később.
A szél jelentéstelen hangja.